

ሕዝቤ ሰንፈዋልና አለውቁንም ፤ ሰነፎች ልጆች
ናቸው። ማስተዋልም የላቸውም ፤ ክፉ ነገርን
ለማድረግ ብልሃተኞች ናቸው በጎ ነገርን
ማድረግ ግን አያውቁም። ኤር.፬፡፳፪

ቤትህን አስተካክል።

በአጅሀ ያኖርኩትን የብርሃን ፀዳል መቅረዙን
ከሰፍራው መጥቼ ሳልወሰደው ፤
ከዝናም በኋላ ደመናት ሳይሸኹ ፀሐይ
ሳትጨልም ቀኑን ሳልጋርደው ፤
ከማሳው ያለውን ፍሬ አልባ ዘርህን ማለዳ
መጥቼ ከእርሻው ላይ ሳልነቅለው ፤
የሰጠሁህን ሀብት ከመዳፍ ከጉያህ በአንድ
ጀምበር አድሜ አውጥቼ ሳልጥለው ፤
አፍ ያልኩበትን ነፍስ ከውስጥህ ለይቼ
ወደነበረበት ስፍራ ሳልመልሰው ፤
አእምሮ አለህና ነቅተህ ተዘጋጅተህ አደራህን
ፈጽም አስተውል አንተ ሰው።

ከምን ላይ እንደቆምክ በየት ስፍራ እንዳለህ
ሕሊናህን መርምር ፤
ድንገት ጥሎህ ሳይሔድ ሳይከዳህ ሳይተውህ
የቆምክበት ምድር።
ቤትህን አስተካክል የፍቅር አንድነት መሠረት
የለውም ጥላቻ ተሞልቷል ፤
ውስጡ ተቦርቦሮ ምሰሶው ተሰብሮ ጣሪያው
ተነቃቅሎ ውጪው ብቻ ቀርቷል።
እርም አለ በአጅሀ ላይ እርምህን ሳትጥል
አይጸዳም አይቆምም የቤትህ መሠረት ፤
በከንቱ እንዳትጥለው የደከምክበትን የአባትህን
ርስት የያዘከውን እምነት።

ይለናል አግዚአብሔር ለኔም ለአንተም
ለአንቺም ቃሉን አያሰማ ፤
ልብ ያለው ልብ ይበል የአዋጅ ቃል ተነግሯል
በአገር በከተማ።
ማነው እጅ ንጹሕ ባሕር ከፍሎ የሚወስድ
ሕዝብን የሚያሻግር?
ሃይማኖት ካለባት ከሐገረ አግዚአብሔር
ከቃል ኪዳን ምድር።
ማነው የታረቀ ቀደሞ ከአራሱ ጋር አብሮት
ከሚኖረው ከሕሊናው ጋራ ፤
ከግቡ የሚያደርስ ታሪክ የሚሠራ ከሕዝብ
የሚቀበል ይኼንን አደራ።
የማን ቃል ይሰማ ማን ነው የሚነግረን ማንን
እንመልከት ፤
መብራቱ ሳይጠፋ ዘይቱን ሳንጨርስ ሳያልቅብን
ድንገት።

ደረሰ ከተፍ ሲል መሸራው ሲመጣ ሁሉንም
ከእጃችን አራግፈን ጨርሰን ፤
ማን ይከፍትልናል ብንጮህ ብናለቅስ በሩን
ብናንኳኳ ከደጃፍ ላይ ቆመን።

ለተተኪው ትውልድ ያዘነው ሰው ማነው ፤
ከአባቱ ከእናቱ ምንድን ነው የሚወርሰው?
አንቺ እናት ለልጅሽ ምን አዘጋጅተሻል?
የሚጠይቅ ትውልድ መኖሩን አውቀሻል።
መልስ ይዘህ እንደሆነ አንተ አባት ተናገር ፤
ልጅህ ሲጠይቅህ የአንድነትን ነገር።
ማንኛ ከየት መጣሁ ምንድን ነው እምነቴ ፤
የሚል ሕፃን አለን በቤትህ በቤቴ።
አሁን ነው ማስተዋል ምን እያረግን ነው?
ተተኪውን ትውልድ ማነው ያስተዋለው?
የሁላችን ድካም የሁላችን ጥረት ፤
ዛሬ ማቃናት ነው የነገውን ሕይወት።

ሁሉ ሰው ሲኖረው ተከታይ ሲያፈራ ፤
ዙሪያውን ሲከበው በዘራው አዝመራ ፤
መልካም ነው ግሩም ነው ብሎ ሲገፋብት ፤
ማነው ያስተዋለው የጥንቱን አንድነት?
ጎዳናው ሲያጓጉዝ ሲያራምድ አይተነው ፤
ባሰበበት ስፍራ ሁሉንም ሲያደርሰው ፤
ጊዜያዊውን ድንኳን ቋሚ ቤት አርገነው ፤
እኛ እንዲህ ነን እያልን ለሰው ስናሳየው ፤
ሰንቱ ግራ ገባው ምስኪን ወገኖችን ፤
ትቶን ገደል ገባ ወጣና ከእጃችን።
ምን ቃል ተናግረነው በምን ቃል ይመለስ ፤
ልዩነት መናናቅ ሞልቶት የአኛን መንፈስ።

እስኪ መልሱልኝ መልስ አይጠፋም ከሰው ፤
ደርሶ ከትውልዱ ማነው ያስተዋለው?
እኛው አምጥተነው ከእኛው ቃል ተምሮ ፤
የአምናው መለያየት ሲቀጥል ዘንድሮ ፤
የተሻለ ነገር ሲጠፋ ከእጃችን ፤
ሰንቱ ዳግም ሔደ እያየን በዓይኖቻችን።
የሥጋ ሥራ ነው ይብቃን መለያየት ፤
ታሪክ ለመለወጥ እንቁም በአንድነት።

ይኸን ዘረኝነት ከቤት ካለሰውጣን ፤
የአጽሎስ የጳውሎስ ነን ከሚል ቃል ካልጸዳን ፤
ውሸት ነው አይሆንም ከአግዚአብሔር ጋር ኑሮ
አንዱን አንዱ ንቆት ሰው በጸብ ተሳሰሮ።

ዛሬም አሮጌ ልብስ ምነው ማጥለቃችን ፤
ሁልጊዜ ድህነት ሀብት እያለ እጃችን።
ክርስቶስ የሰጠን ውድ የተወደደ ፤
አዲሱ ልብሳችን የታል ወዴት ሔደ?

የሞተልን አምላክ ስላረገው ነገር ፣
የዓለም መድኃኒት ነው ብለን ስንናገር ፣
እንዲህ በእግዚአብሔር ቤት በዓሉ ሲከበር ፣
አሮጌ ልብሳችን ምነው አይቀየር?

ክፋት እና ጥፋት በደል መተላለፍ ፣
ለጎሣ እና ለዘር ለነገድ መሰለፍ ፣
ሥርዓት ማበላሸት መሠረትን ማፍረስ
ደርሶ ክፋ መሥራት እውነትን ማደፍረስ ፣
ቂም በቀል ጥላቻ ጥልና ክርክር ፣
አሮጌ ልብስ ነው አይጠቅመንም ይቅር።

ርኅራኄ ትሕትና ሰላም እና ፍቅር ፣
ትዕግሥትና አንድነት ደስታ መልካም ግብር ፣
ሊለበስ ግድ ይላል በሰውነታችን ፣
ክርስቶስ የሰጠን አዲሱ ልብሳችን።

አንድነት ሲሰበክ እኛ ሰንሰማማ ፣
ብርሃን ይሆናል የዛሬው ጨለማ።
በአንድ ገበታ ላይ የቆረሰን ሰዎች ፣
ለምን ተፈራራን አባት እና ልጆች?

ጨርሶ ሲዘጋጅ ኖሳ መርከቡን ሠርቶ ፣
ትውልድን ለማትረፍ ከእግዚአብሔር ቃል ሰምቶ
ጥንድ ጥንድ አድርጎ አእዋፍ እንሰሳቱን ፣
ማነው ያመጣለት ከጫካ አራዊቱን?
አንበሳ እንዴት ሰማ ነብርን ማን ነገረው?
ከጓደኛው ጋራ መንገድ የጀመረው።
ርግብ እንዴት መጣቶ ቁራው ከማን ሰማ ፣
ለማምለጥ የቻለው ድቅድቁን ጨለማ።

ሰውስ ከኖሳ ሰማ የአባት ቃል ሲናገር ፣
ደንቅ የሆነው ምሥጢር የእንሰሳቱ ነገር።
እንደምን ተረዱ እንዴት ነው የምናምን ፣
ትውልዱ እንደሚተርፍ መርከቡ እንደሚያድን።
በምድር የሚሳበው በአየር የሚበረው ፣
በበረት የሚያድር በጫካ የሚኖረው ፣
ኖሳና መርከቡን በሩቅ ተመልክተው ፣
ከቁጣ አመለጡ ተሸሸጉ ገብተው።

እግዚአብሔር ለሁሉም በቋንቋቸው ነግረህ ፣
ኖሳና መርከቡን ያሳየህ አንተ ነህ።
ወደ እኛ እንመለስ የት ነን የት ቆመናል ፣
ሰንት መርከብና ሰንት ኖሳ አይተናል?
አንድ መርከብ አለች አንድ ኖሳ ያለባት ፣
አርሷን አንከተል ግብ መድረሻችን ናት።
ከእንሰሳት የምንበልጥ የሰው ልጅ ተብለን ፣
እንዴት በአንድ መርከብ መሰብሰብ ከበደን?

እናንተ ሰባክያን ወንጌል የያዛችሁ ፣
ካህናት ሊቃውንት ዕውቀት የበዛችሁ ፣
ደግሞም መዘምራን ቃል የተሞላችሁ ፣
በአንድነት ተነሡ ለአንድነት ብላችሁ።
በወደ ምሕረት ቆሞ ዘማሪው ሲዘምር ፣
የሥነ - ጽሑፍ ሰው ቅኔ ሲደረድር ፣
ከጫፍ ጫፍ ይሰማ ያስተጋባ ቃሉ ፣
ለዓለም እንዲሰበክ የጌታ ወንጌሉ።
ገና ነው ኮረብታው አልተደለደለም ፣
ሸለቆው አልሞላም ተራራ አልተናደም።

እናንተ መምህራን ደግሞም ካህናቱ ፣
አደራ አለባችሁ ከፊት ይልቅ በርቱ።
አሁንም ሊሰበክ ይገባል ቃሉ ፣
ወንጌልን ባንሰብክ ወየውልን በሉ።
ሌላ ሙሴ አይመጣም ባሕር የሚከፍል ፣
በሰው የሚወደድ ቃል የሚያደለድል።
ወንጌል የተሰጠው ቃልን እንዲናገር ፣
ሌላ ጴጥሮስ ማነው ከእናንተ በስተቀር?

በተለየ ፍቅሩ እንዲያ የወደደን ፣
በግልገል በጠቦት በበግ የመሰለን ፣
እንዳንጠፋበት ነው ተኩላው እንዳይነጥቀን ፣
እያስጠነቀቀው ለጴጥሮስ የሰጠን።
የአደራ ልጆች ነን እኛ ምእመናን ፣
አደራ አለባችሁ በክርስቶስ ሥልጣን።
ሰብካችሁ አንድ አርጉን ይኼ ነው ሙሴነት ፣
ሌላ ቃል የሚሰብክ ማንን እንመልከት?
ከእናንተ ጋራ ነው ዛሬም ለዘላለም ፣
ክህነት የሰጣችሁ አምላክ መድኃኔዎላም።
የምድሩ ቀለል ነው ይቺማ ምን አለት ፣
ወንጌል በእጃችሁ ነው ገንት ለማስገባት።
ይኸን ያህል ሥልጣን ኃይል ነው ያላችሁ ፣
ዳግም ያስተጋባ ይሰማ ቃላችሁ።

አንተም አንቺም እኔም በዚህ ቤት ያለነው ፣
ስለ ቅድስት አምነት ወንጌል የተማርነው።
በአንድነት ከመቆም የሚያግደን የለም ፣
የአደራ ልጆች ነን የመድኃኔዎላም። /፪/

ወስብሐት ለእግዚአብሔር።
ኡብርሃም ሰሎሞን
ABRAHAM SOLOMON
Slat6@yahoo.com
ጥቅምት ፮/፳፻፫ ዓ.ም.
ጥቅምት ፳፮/፳፻፫ ዓ.ም.